

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005940 18 Кж 2
Бања Лука, 06.11.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог В.Г., због кривичног дјела обљуба над немоћним лицем из члана 167. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби оптуженог и његовог браниоца, адвоката П.Б. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005940 17 К 2 од 06.3.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 06.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба оптуженог В.Г. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005940 17 К 2 од 06.3.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005940 17 К 2 од 06.3.2018. године, оглашен је кривим оптужени В.Г., због кривичног дјела блудне радње из члана 171. у вези са чланом члана 167. став 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци. На основу одредбе члана 99. став 1. тачке а) и е) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 150,00 КМ и паушала у износу од 150,00 КМ. На основу одредбе члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећени М.М., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу.

Побијана пресуда је донесена у поновљеном поступку, након што је Врховни суд Републике Српске, рјешењем број 12 0 К 005940 17 Кж од 24.10.2017. године, уважио жалбе оптуженог и његовог браниоца, укинуо пресуду Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005940 16 К од 24.7.2017. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене пресуде, благовремено, су жалбу изјавили оптужени и његов бранилац, адвокат П.Б., из Б., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде

Кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, те повреде одредбе члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и члана II/3 е) Устава БиХ, са приједлогом да се побијана пресуда укине и оптужени ослободи од оптужбе. У образложењу жалбе, нису конкретизовани аргументи за било који од облика битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. У суштини, оспорава се правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, са тврдњом да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

У поновном поступку, првостепени суд је отклонио недостатке на које је указано у рјешењу овог суда, број 12 0 К 005940 17 Кж од 24.10.2017. године, те донио правилну и закониту одлуку.

Наиме, након поновног саслушања вјештака неуропсихијатра др П.Г., на главном претресу 15.01.2018. године, који је потврдио да је оштећена особа са душевном заосталошћу на нивоу лаке до умјерене, али да је „могла да исприча на свој начин догађај како се десио“, те саслушања оштећене у условима непосредности и контрадикторности, првостепени суд је правилно цијенио њен исказ у повезаности са исказом свједока М.М., њеног оца, као непосредног очевица критичног догађаја, који потврђује да је, у кући оптуженог, критичног дана, „затекао“ оптуженог и оштећену у положају (на кревету клечи, наслоњен лактом и кољенима), описујући реалне радње које указују на сам чин извршења полне радње (панталоне оптуженог спуштене на пола гузе а оштећена закопчава своје панталоне). У тој оцјени су дати ваљани разлози да су ти искази, са аспекта садржаја, у свим битним чињеницама, потпуно сагласни. У вези са тим, правилно је цијењен и исказ свједока Ј.Р., сестре оштећене, којој је М.М. (њен очух), непосредно након извршења дјела све испричао, тако да је и тај исказ, у погледу начина, времена и облика угрожавања полног интегритета оштећене од стране оптуженог (дирео оштећну рукама по грудима и полном органу), сагласан и са исказом оштећене.

Наведене исказе свједока је побијана пресуда правилно довела у везу са исказима свједока С.К. и М.М., социјалних радника Центра за социјални рад у Б., те свједока М.М.1, психолога тог Центра, као посредних свједока, прихватајући те исказе у дијелу који се односи на вријеме и облик полне радње релеванте из оптужнице, али не и оне од раније, који се тичу сексуалног односа између оштећене и оптуженог, до којих сазнања су дошли у разговору са оштећеном, ком приликом је и сачињен извјештај Центра за социјални рад у Б. од 07.7.2016. године.

Надаље, у образложењу побијане пресуде, супротно аргументима из жалбе, са посебном пажњом је анализиран и оцијењен исказ оптуженог, на начин да је доведен у везу са исказима свједока Ј.Г. и В.Г. (супруге и сина оптуженог), са аспекта прецизно одређеног времена доласка оштећене у двориште њихове породичне куће, који се, према правилном образложењу побијане пресуде (страна 8. пасус 2.), не подудара са временом које су они

одредили у својим исказима (12.6.2016. године) у односу на вријеме извршења дјела из изреке пресуде (у току мјесеца јуна 2016. године), нити са медицинском документацијом о прегледу оштећене у Дому здравља Б., КС Гинекологија од 24.6.2016. године, а нити са налазом др Б.С. (химен раздјевичен до базе). Анализа и оцјена исказа оптуженог, дата је у побијаној пресуди и у повезаности са налазом др Ж.К. од 15.6.2017. године, у погледу здравственог стања оптуженог, који је у том налазу искључио могућност постојања узрочне везе између уролошких проблема оптуженог са ерективном функцијом, а што је у супротности са исказом оптуженог.

Ради се о једној детаљној и аргументованој анализи и оцјени вјеродостојности противријечних доказа, за коју оцјену су, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати ваљани разлози у побијаној пресуди, које овај суд у цјелости прихвата, као и образложење у оцјени свих тих доказа, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Правилност такве оцјене и ваљаност датих разлога, па тиме и правилност чињеничне основе побијане пресуде, не може се оспорити жалбеним аргументима, изнесеним у прилог тврдњи да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело за које је оглашен кривим побијаном пресудом, да се ради о „монтираном процесу“ против оптуженог, као резултату освете због неријешених односа (јер оптужени није пристао да поклони њиву оцу оштећене, запао у финансијске проблеме), у којим околностима је „искоришћена“ оштећена која је, због стања душевне заосталости подложна манипулацији, како је то и вјештак потврдио. Без основа су аргументи из жалбе и тврдња да се оштећена, због стања душевне заосталости, није могла саслушати као свједок, јер је ову одлучну чињеницу првостепени суд правилно утврдио, прихватајући мишљење вјештака неуропсихијатара др П.Г., како је то образложено у побијаној пресуди.

Имајући у виду наведено, и по оцјени овог суда, сви спроведени докази представљају ваљану основу за закључак да је оптужени починио радње, чињенично описане у изреци побијане пресуде, које су правилно квалификоване као кривично дјело блудне радње из члана 171. у вези са чланом 167. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, налазећи да је, у поступку одмјеравања казне, првостепени суд правилно утврдио и дао правилан значај свим олакшавајућим и отежавајућим околностима, које су од утицаја за висину казне, прописаних у одредби члана 58. став 1. КЗ РС.

Наведене олакшавајуће околностима и то неосуђиваност, лоше здравствено стање оптуженог, старија животна доб, су правилно оцијењене и дат им је адекватан значај, са аспекта утврђених и образложених отежавајућих околности (страна 10. пасус 2.). Цијенећи законом прописану казну за почињено кривично дјело (казна затвора до три године), по оцјени овог суда, изречена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, потребна је мјера казне за остварење сврхе кажњавања из одредбе члана 43. КЗ РС, у њеном генералном и специјалном облику.

Одлука о трошковима кривичног поступка, наведена је као жалбени основ, али у образложењу нису наведени аргументи којима се оспорава правилност примјене одредбе члана 99. став 1. тачке а) и е) ЗКП РС, на основу које је обавезан оптужени да накнади трошкове кривичног поступка, чија висина је одређена побијаном пресудом и односи се на износ од 150,00 КМ (трошкови вјештачења), те паушала у истом износу.

Из наведених разлога и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић